

Verlangen naar meer **(1^e preek ter voorbereiding op 40-dagenproject Thuis in Gods huis)**

*Liturgie zondagmorgen 14 augustus 2011
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God
Psalm 42:1,7
Lezing van Gods wet (Matt.5:21-48)
Psalm 130
Gebet
Lezen: Marcus 1:1-13
Gezang 164
Tekst: Zondag 44 HC
Verkondiging
Liedboek 435:2,3,5
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Gezang 100:4,6
Zegen van God

Geliefde broers en zussen in onze Here Jezus!

Is dit nu wel zo'n goed begin van een nieuw seizoen?

Meteen weer een onderwerp, in Zondag 44,
waarin de lat heel erg hoog wordt gelegd...

'Zelfs de geringste neiging of gedachte
die tegen enig gebod van God ingaat,
mag in ons hart nooit meer komen...' (antw.113)

Onmogelijk toch?

Wie van ons gaat dit redden?

Zelfs de allerheiligsten niet, zegt Zondag 44 zelf al.

Snakken we juist nu ook niet veel méér naar woorden van troost?

Gezien alles wat er deze zomer in de gemeente is gebeurd.

Dat gaat ons bepaald niet in de koude kleren zitten, of wel?

En moet je dán aankomen met één of andere hoge eis?

Terwijl tegelijk al duidelijk is dat je er nooit aan kunt voldoen?
Worden we dan niet op onszelf teruggeworpen,
juist op een moment dat we zó snakken naar God?

Ja, en toch begint hier het evangelie.
Zó opent Marcus zijn boek, we lazen het zopas, Marcus 1:1:
“Het begin van het evangelie van Jezus Christus, Zoon van God.”

Je zou denken: zo begin je toch geen boek?
Door te zeggen: hier begint mijn boek over dit of over dat..
Slaat natuurlijk nergens op.
Maar dat is dan ook niet wat Marcus bedoelt.
Wat hij wil zeggen is: hier begint het evangelie!
En ‘evangelie’ dan ook niet als geijkte term
voor boodschap van God, of zo.
Nee, evangelie, echt in de zin van: goed nieuws.
Dus wat Marcus zegt is: hier begint het goede nieuws!

Je zou bijna toevoegen: eindelijk!
Want wie snakt daar niet naar?
Eindelijk weer eens goed nieuws,
in een wereld waar het slechte nieuws over elkaar heen buitelt.
En dan zegt Marcus: snak je naar God?
Naar troost en liefde temidden van zoveel pijn en ontredde-
ring?
Hier begint het: waar je als mens je diepe zondigheid onder ogen ziet.

Kijk maar: Johannes de Doper roept de mensen op zich te laten dopen
en tot inkeer te komen..
En van alle kanten stromen de mensen toe, uit het hele Joodse land.
Verlaten huis en haard, en zelfs de heilige stad.
Alsof deze woorden een diepe honger in hen hebben wakker gemaakt.
Een diep verlangen naar meer.

Zoals ook Zondag 44 het benoemt, in vraag en antwoord 115.
 Waarom laat God ons de tien geboden nog zo scherp prediken?
 Niemand kan ze in dit leven immers volbrengen.
 Zelfs de allerheiligsten komen amper uit de startblokken.
 Wat is dit? Wil God ons met z'n allen moedeloos maken, of zo?
 Nee, God wil dat wij onze zondige aard steeds meer leren kennen.
 Ontdekken dat het diep binnenin ons een puinhoop is.
 En ons daarom in de armen laten drijven van de Here Jezus.
 En God wil ook dat wij er niet meer mee ophouden
 om Hem te smeken om de genade van de Heilige Geest,
 om steeds meer vernieuwd te worden!
 Oftewel: hiermee legt God in ons een diep verlangen naar meer.
 Meer van Christus. Meer van Zijn Geest.

Kijk, dat is nog eens een goed begin!
 Dat raakt ook zó aan alle pijn en verdriet.
 Dit stoot door naar de wortel ervan.
 En maakt een diepe honger wakker naar... naar Huis.
 Een diepe dorst naar water uit Gods bron.
 'Heer, een hert in dorre streken
 smacht niet sterker naar 't genot
 van de koele waterbeken
 dan mijn ziel naar U, o God.' (Psalm 42:1 ber.)

*

[1 – Een stem in de woestijn]

Een hert in dorre streken...
 Is dat inderdaad niet precies waar volgens Marcus het evangelie begint?
 Luid klinkt een stem *in de woestijn*...
 Waarom in de woestijn?

Waarom niet in de heilige stad?

Omdat je 'm daar kennelijk niet zo makkelijk meer hoort.

Daar waar alles keurig op de rit staat, en z'n gewone gangetje gaat.

Week in, week uit, zondag in, zondag uit...

Hoe vaak gebeurt het ons nog, dat we dáár wakker worden geschud?

Natuurlijk, we horen mooie preken, van tijd tot tijd.

En we worden bemoedigd, en ook best wel eens opgescherpt.

Maar vreemd genoeg worden we pas echt diep in onze ziel geraakt
wanneer er iets ergs gebeurt...

Dán schudt ons leven op z'n grondvesten.

Dan horen we ook vaak ineens weer heel duidelijk Gods stem.

Tot onze eigen verrassing.

Als we uit het lood geslagen zijn.

En geconfronteerd worden met een diepe pijn.

Juist dan blijkt Hij er ineens vol liefde voor ons te zijn.

Dat vind ik ook het opmerkelijke aan Zondag 44.

Ik dacht altijd dat het evangelie zat in antwoord 114.

Zelfs de allerheiligsten hebben maar een klein begin van gehoorzaamheid,
dus voel jezelf op geen enkele manier minder dan hen.

Als onze redding dáárvan afhing, kwam niemand er.

Ook die hele vrome broeder niet, of die toegewijde zuster.

Dus laat je vooral niet ontmoedigen.

Nee, zie vooral dát er een beginnetje is.

En dat er een ernstig voornemen is om te doen wat God zegt.

Wil je het wel graag, leven naar Gods geboden?

Nou, dat is het belangrijkste, dat is werk van Gods Geest!

En dat is ook zo, dat geloof ik nog steeds.

Maar wat mij weer treft, is dat Zondag 44 daar niet stopt.

En dat dát ook niet de reden is waarom God ons de wet voorhoudt.

Johannes de Doper roept hier in Marcus 1 ook niet op

om beter te gaan leven,
nog beter je best te gaan doen,
en zó de weg voor de Heer gereed te maken...

Dat had men natuurlijk al veel te vaak gehoord, in de heilige stad.
Dat maakte geen enkele honger meer wakker in hen.
Want oké, dan doe je weer even wat meer je best.
Maar het blijkt nooit goed genoeg.
Het kan altijd nog beter.
En als we beloven om beter ons best te doen,
en na enkele maanden zijn we weer helemaal terug bij af,
we hebben niet waargemaakt wat we wilden,
ach, dan neemt ons schuldgevoel alleen nog maar toe.
En het werpt ons nòg verder terug op onszelf.

Maar hoor, luidt klinkt er opeens een stem in de woestijn.
Als je dorst hebt, kom alsjeblieft hier.
Als je het zelf niet meer redt, laat het dan alsjeblieft los.
Kom tot inkeer, want juist in de woestijn is er water, gratis en voor niks!
Zal ik jullie eens wát vertellen?
Ik sta hier nu wel,
maar nog even en er komt iemand die meer vermag dan ik;
wat ik hier sta te doen is nog helemaal niks vergeleken bij Hem!

Het enige wat Johannes de Doper in feite doet bij al die mensen
is een intense honger wakker maken in hen.
Niet maar een klein beetje.
Nee, als je toch eens wist wat *Christus* wil geven!
En wat Hij wil dóen!
Nou, dan vergeet je heel rap weer wat ik hier heb gedaan.
Dan is dit echt nog maar het begin!

Waarom laat God ons de tien geboden nog zo scherp prediken?
Niet om ons steeds maar weer ons best te laten doen.
Terwijl we allang weten dat toch niemand ze in dit leven volbrengen kan.
Maar om er voor te zorgen
dat we het steeds minder verwachten van onszelf,
en steeds meer van Christus!

Dáár scheurt eindelijk de hemel open, vertelt Marcus 1:10.
Op het moment dat Jezus Christus het water uit komt.
Op dat moment klinkt er een stem uit de hemel:
'Jij... jij bent mijn geliefde Zoon...'
Dit... dit is wat Ik nou al die tijd heb gezocht.
En waarom Ik die wet altijd zo scherp heb gebracht.
Hier... Jezus Christus, Zoon van God... Hij is het precies!
Mankeert helemaal niets aan.
Nog geen vlek of rimpel of iets dergelijks.

Mensen, kijk nog eens goed.
Voel je het?
Hij heeft alles wat jij niet hebt.
Maar heb je het wel gezien, dat ook Hij werd gedoopt, net als jij?
Hij gaat het nu dus doen, voor jou.
Vanaf het allereerste begin.
Daar waar wij met z'n allen met al onze ernstige voornemens en ijverige
inzet moeten vaststellen: we brengen er niets van terecht...
met ons hele lichaam gaan we kopje onder in de doop...
daar vind je je leven weer terug in Hem.

Verlang je naar het echte leven?
Het leven zoals God dat voor je heeft bedoeld?
Dit is het, of niet? De gerechtigheid die je bij Christus ziet!
Dit is het echt helemaal!

Zou je nog iets anders willen?
Zou je nog langer genoeg nemen
met wat je zelf met veel hangen en wurgen bereikt?
Maak een nieuw begin, vanuit het evangelie van Gods Zoon.
Zoek je zekerheid in Hem.
Nog veel meer dan je misschien allang deed.
En kom tot rust.

Want in Christus geldt het nu ook voor mij:
'Jij bent mijn geliefde zoon, jij bent mijn geliefde dochter,
in jou vind ik vreugde' –
oftewel: Ik ben zó ontzettend blij met jou als mijn kind!
Is dat niet waar ik zo intens naar snak?
En wat ik op eigen kracht nooit van z'n leven bereik?

Is dat niet waar ook mijn broeder of zuster naar snakt?
Het hele volk stroomt massaal uit.
Wèg verschil tussen de één en de ander.
We vinden elkaar bij dezelfde Bron.
En het bronwater lest ieders dorst.
Er is genoeg voor ons allemaal.
Geliefd dankzij de gerechtigheid van onze Heer!

*

[de Geest in de woestijn]

God legt dus in ons een diep verlangen naar meer.
Meer van Christus.
Maar ook meer van de Heilige Geest.
God wil niet alleen dat wij onze geborgenheid zoeken in Christus.

Nee, Hij wil zelfs dat zijn Geest mij maakt tot een compleet ander mens.
En het is net alsof de catechismus nu pas goed los gaat.

In het Ten tweede van antwoord 115.

Wil je je ergens voor inspannen, als mens?

Doe dat dan in volkomen afhankelijkheid van de Heilige Geest.

Bid tot God, zonder ophouden, om die overweldigende genade.

Om steeds meer naar het beeld van God vernieuwd te worden.

Precies wat je ook bij Johannes de Doper ziet.

Na mij... Jongens nog aan toe, na mij komt iemand... geweldig!!

Ik ben het nog niet waard om zijn veters te strikken.

Ik kan jullie alleen maar de weg wijzen.

Je eerlijk laten worden over je leven,

met het oog op de vergeving van je zonden.

Maar Jezus Christus... Hij vermag zo ontzettend veel meer.

Hij is in staat om uw en mijn leven helemaal nieuw te maken.

Niet maar in de dingen die je doet.

Maar in de persoon die je bent.

En om dat zó te doen dat we steeds meer gaan lijken op God.

Zijn karakter wordt steeds meer zichtbaar in dat van ons.

Dat gaat nog veel verder dan de *gehoorzaamheid* die God van ons vraagt.

De dingen die je moet doen zoals Jezus die deed.

Nee, dit gaat echt om wie Jezus wás, en wie jij Goddank weer wórdt.

Je toewijding aan God, je hele manier van denken...

Je gaat zien waar Hij mee bezig is in deze wereld.

En je bent er steeds meer dankbaar voor.

En je doet er graag aan mee.

Wat Hij wil, dat wil jij ook. Wat Hij ziet, dat zie jij ook.

Wat Hem verdriet doet, daarvan voel ook jij steeds meer de pijn.

Mensen om je heen zien in jou daardoor steeds meer van God.

Ze proeven aan alles bij jou Zijn ongelofelijke genade.

Ja, dat lijkt onmogelijk, of niet?

Ik bedoel: wij zijn God niet, wij zijn ook Jezus niet.

En een mens kan wel zijn gedrag veranderen,
maar wie hij is, zijn houding, zijn karakter, dat kan toch niet?

Je blijft altijd wie je bent...

Klopt.

Maar wie bèn je dan, als 't erop aankomt?

Je bent geschapen als beeld van God.

Volkomen in harmonie met Hem.

Hier op aarde de perfecte vertegenwoordiging van God in de hemel.

Kijk, dát is wie je bent, ten diepste.

Zó heeft God je gemaakt.

Niet dat nukkige karakter, of dat ongeduldige temperament.

Of wat voor andere beperking ook...

Dat is niet wie je bent, dat is een duivelse leugen.

Wie je bent is Gods geliefde zoon of dochter,

in wie Hij zichzelf overduidelijk herkent.

Kijk, en dát komt nu weer terug, meer en meer.

Dat is nu precies wat God wil.

Want zodra Jezus is gedoopt, drijft de Geest hem naar de woestijn.

Diezelfde woestijn waar wij volgens Johannes de Doper moesten zijn.

Waar we onder ogen zouden zien hoe grondig mis het is met ons.

Diezelfde woestijn daar moet Jézus nu zijn.

Onze woestijn.

Daar waar wij de band kwijtraakten met God.

Doordat we ons in Adam gevangen lieten nemen door de Satan.

Precies daar begint nu het evangelie van Jezus Christus, Zoon van God.

Waar Hij voor ons deze duivel de strijd aanbindt.

En waar wij toegaven, in Adam en Eva,

daar blijft Hij overeind.

Zie je?

Maar dan verliest daarmee de duivel zijn greep ook op ons.

De Geest die Jezus de woestijn indreef,

brenkt ons daardoor weer steeds dichterbij het paradijs.

We worden weer wie we ten diepste zijn:

sprekend kinderen van de hemelse Vader,

in wie je Zijn eindeloze liefde herkent voor zijn vijanden,

zijn oeverloze geduld met wie Hem nog steeds niet erkent.

Je staat steeds vaker verbaasd van jezelf.

En je verlangt ook almaar naar meer.

Het is zo ontzettend goed, wat God in jouw leven doet.

Nu ga je pas echt léven!

Ja, het doet vaak ook ontzettend pijn.

Pijn door alle zonde waaraan je wordt ontdekt.

Pijn ook door alle moeite die je in je leven ervaart.

Maar geen verandering zonder pijn.

Het is zelfs regelrecht satanisch, wat er soms in ons leven gebeurt.

Maar nog steeds val je niet uit Gods hand.

Engelen zorgen voor je, juist middenin de woestijn.

Terwijl Hij intussen bezig is om je te vormen, met Zijn liefde en kracht.

Geef de touwtjes van je leven maar uit handen aan Hem.

Je kunt Hem vertrouwen, niemand die zoveel vermag als Hij.

Echt waar: het doel, namelijk de volmaaktheid, komt steeds dichterbij!

Amen.